

อาวุธ มัก เป็นคำที่มีความหมายรุนแรงและมักจะตามมาด้วยสงคราม และความ
 หมายนะ อาวุธที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในโลกนั้น ง่ายต่อการก่อให้เกิดสงครามไม่ว่าจะโดย
 ตั้งใจหรือไม่ก็ตาม และความรุนแรงก็มักจะมียากตามจำนวนและประ เภทของอาวุธไปด้วย
 การลดและควบคุมอาวุธจึง เป็นสิ่งจำเป็น เพื่อลดอันตรายและความตึง เครียดที่จะนำไปสู่
 สงคราม ซึ่งสหประชาชาติได้ตระหนักถึงความสำคัญในด้านนี้ตลอดมา เช่นกัน

ความสำคัญของ เรื่องที่จะศึกษา

สงคราม ไม่ว่าจะเกิดขึ้นโดยสาเหตุอะไร หรือเพื่อจุดมุ่งหมายใดก็ตามย่อมมี
 ทั้งผู้แพ้และผู้ชนะ แต่ไม่ว่าจะเป็นผู้แพ้หรือผู้ชนะต่างก็ต้องบอบช้ำจากการทำลายล้างของ
 อีกฝ่ายหนึ่ง สิ่งที่สูงสูญเสียไปทั้งชีวิต ทรัพย์สินเงินทอง ความ เจริญรุ่งเรืองได้ก่อให้เกิดความ
 เศร้าสลดแก่ผู้ที่คงอยู่ ซึ่งต้องเผชิญกับภาวะข้าวยากหมากแพง สภาพ เศรษฐกิจที่พังทลายและ
 สภาพสังคมที่ทรุดโทรม ความ เสวยร้ายทั้งในระหว่างและภายหลังสงครามจึง เป็นสิ่งที่ไม่พึง
 ปรารถนาของมนุษยชาติผู้แสวงหาสันติภาพ หรือภาวะที่ปราศจากสงครามหรือการรุมทุ้ง
 ระหว่างรัฐต่าง ๆ ความเพียรพยายามของมนุษย์ในเรื่องนี้ได้ปรากฏออกมาในรูปต่าง ๆ เช่น
 การประชุมระหว่างประ เทศเพื่อแสวงหาข้อตกลงในความขัดแย้งระหว่างกันบ้าง ในรูปของการ
 ทำสนธิสัญญารวมกลุ่มทางทหาร เพื่ออาศัยภาวะดุลแห่งอำนาจเพื่อป้องกันสงครามบ้าง หรือ
 แสวงหาความร่วมมือระหว่างกันในด้านต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมความไว้วางใจต่อกันบ้าง

เมื่อโลกก้าวเข้าสู่ยุคนิวเคลียร์ หลังจากปี ค.ศ. 1945 อันเป็นปีของการทิ้งระเบิด
 ปรมาณูที่ฮิโรชิมาและนางาซากิแล้ว สันติภาพภายหลังสงครามก็ยัง เป็นสิ่งที่ไม่มีความมั่นคง
 ตลอดมา เพราะอภิมหาอำนาจคือ สหรัฐฯและสหภาพโซเวียต ต่างก็พากันทุ่ม เทกำลังเงินทอง
 และทรัพยากรเป็นอันมาก เพื่อผลิตและสะสมอาวุธทั้งในรูปแบบของอาวุธตามแบบ (Conventional
 Arms) และอาวุธนิวเคลียร์

สำหรับอาวุธนิวเคลียร์นั้น ระเบิดปรมาณูขนาด 2 ตัน แบบที่นำไปทิ้งที่ฮิโรชิมา มีขนาด
 เท่ากับระเบิด ทีเอ็นที 20,000 ตัน ซึ่งทำให้ประชากรจากสามแสนคนตายไปถึง 78,000 คน

หายสาบสูญไป 14,000 คน บาดเจ็บ 37,000 คน และอีกหลายคนได้ตายไปในระยะเวลาต่อมา เนื่องจากพิษของกัมมันตภาพรังสี อาคารบ้านเรือนอีก 62,000 หลัง จาก 90,000 หลัง พังพินาศ¹ ในปัจจุบันซึ่งอาวุธนิวเคลียร์ได้พัฒนาไปอย่างมากนั้น ระเบิดนิวเคลียร์ขนาด 10 เมกะตัน จะระเบิดสูงขึ้นไปในบรรยากาศถึง 20,000 ฟุต รัศมี 10 ไมล์จากจุดระเบิดจะราบเป็นหน้ากลอง และจะส่งความเสียหายอื่น ๆ เช่น ไฟไหม้ พลังการทำลาย กัมมันตภาพรังสี ฯลฯ ออกมาอีก 8 ไมล์² ความร้ายแรงดังกล่าวเมื่อคำนึงถึงจำนวนหัวรบนิวเคลียร์ในปัจจุบันซึ่งคาดการณ์กันว่ามีประมาณ 50,000 หัวรบแล้ว จะมีอำนาจการทำลายเมืองขนาดชิโรชิมาได้ถึงหนึ่งล้านเมืองทีเดียว³

การสะสมอาวุธนี้มีได้มีอยู่เฉพาะขอบเขตภายในบรรยากาศของโลกเท่านั้น หากแต่ยังได้ขยายการแข่งขันนี้ขึ้นสู่อวกาศด้วย ตัวอย่างเช่น การใช้ดาวเทียมเพื่อกิจการทางทหาร เพื่อเป็นสถานีปล่อยอาวุธจากอวกาศสู่พื้นโลก เพื่อทำสงครามดาวเทียมโดยอาศัยแสงเลเซอร์ไปทำลายดาวเทียมฝ่ายตรงข้าม เป็นต้น

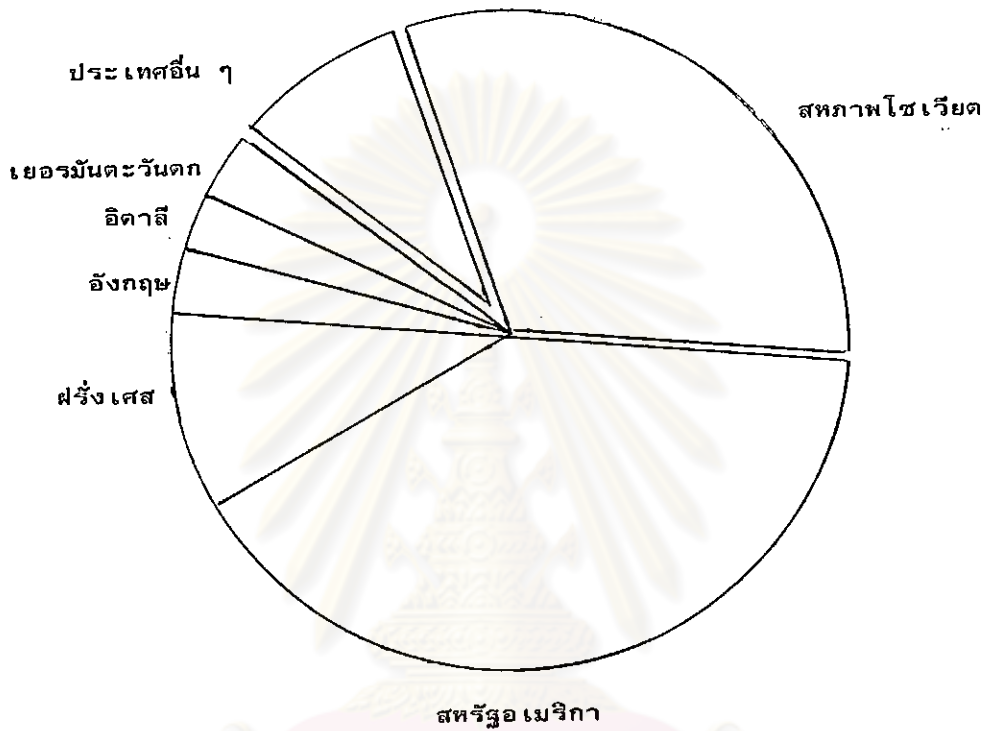
ในทางด้านอาวุธตามแบบประเทศมหาอำนาจก็เป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ ตามแผนภูมิที่แสดงให้เห็นในรูปที่ 1

1 L. Larry Leonard, "International Organization" (New York : McGraw-Hill Book Company, Inc., 1951), p.276.

2 P.M.S. Blackett, "Steps toward Disarmament" Legal and Political Problems of World Order, Saul L. Mendlovitz, editor, (New York : The Fund for Education Concerning World Peace Through World Law, 1962), p.564.

3 Disarmament Fact Sheets No.21 (New York : United Centre for Disarmament, Department of Political and Security Council Affairs, United Nations Headquarters).

รูปที่ 1 สัดส่วนของการขายอาวุธขนาดหนักในโลก

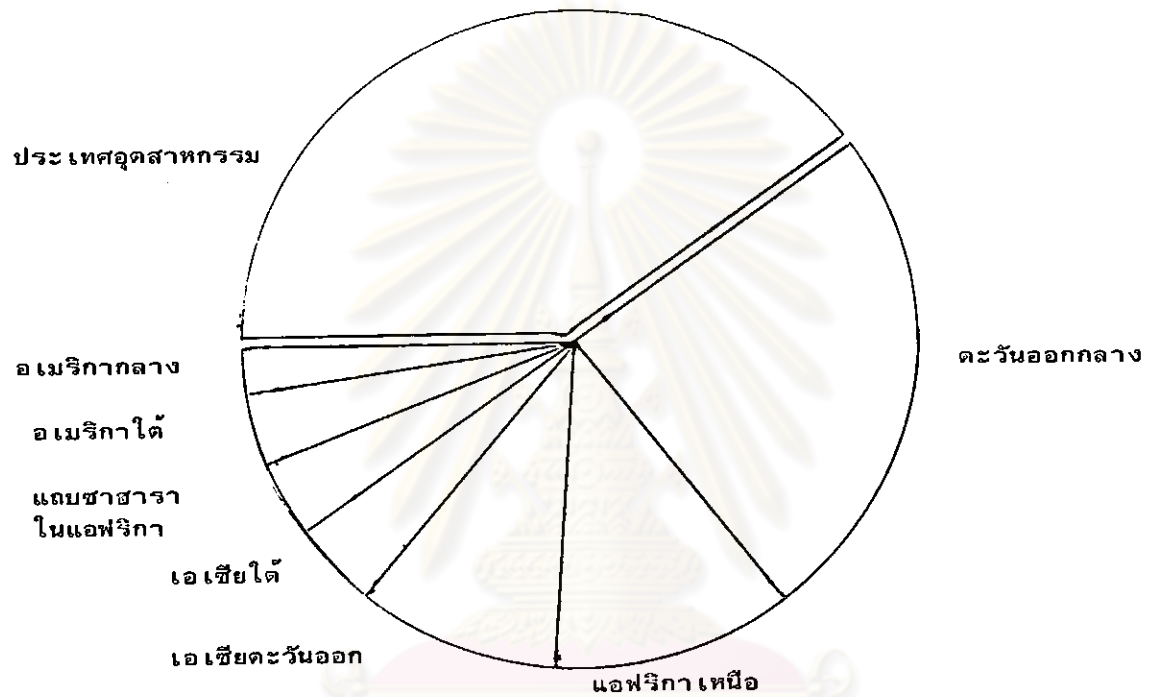

ที่มา SIPRI Yearbook 1983. Table 11.1, p.269.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในขณะที่ประเทศผู้ซื้อส่วนใหญ่เป็นประเทศยากจน และประเทศโลกที่สามตามแผนภูมิ
ที่แสดงให้ เห็นในรูปที่ 2

รูปที่ 2 สัดส่วนของการนำเข้าอาวุธหนัก ปี ค.ศ.1978-1982

ที่มา SIPRI Yearbook 1983, Table 11 A.1., p.290.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความร้ายแรงของอำนาจและจำนวนของอาวุธที่มนุษย์ได้ประดิษฐ์ขึ้นมาทำให้ มนุษย์เองหรือเกรงว่ามันจะนำความพายนะมาสู่ตนเอง จริงอยู่แม้มนุษย์จะมีสติปัญญาและความ สามารถอัน เลอเลิศ สามารถฟื้นฟูประเทศคนที่ทรูโตมจากภัยสงครามได้อย่างรวดเร็วภายหลัง สงครามสงบได้ทุกครั้ง แต่ก็มีหลายประเทศถูกลบ เลือนไปเนื่องจากภัยสงคราม เช่นกัน แต่นั่น ก็เป็นโอกาสสำหรับประเทศใหม่ ๆ ที่จะก้าวเข้ามาแทนที่และสร้างอารยธรรมของตน แต่ หากเกิดสงครามนิวเคลียร์ขึ้น ความโหดร้ายและความรุนแรงอาจทำให้มนุษย์ต้องสูญพันธุ์ หรือ ไม่มีโอกาสฟื้นตัวขึ้นมาได้อีกเลย

ทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นโลกเสรีหรือคอมมิวนิสต์ เผด็จการหรือประชาธิปไตย จำหน่าย หรือยากจนต่างก็ทราบถึงความจริงข้อนี้ดี และทราบด้วยว่า ไม่มีผู้ใดสามารถพิชิตสงคราม ด้วยการโจมตีเพียงระลอกแรก (first strike) ระลอกเดียวได้โดยปราศจากการ ตอบโต้ ดังนั้น โอกาสที่จะเกิดสงครามโลกโดยความตั้งใจจึงมีน้อย แต่โอกาสที่จะเกิดโดย อุบัติเหตุนั้นมีมาก เช่น ภัยจากธรรมชาติหรือความผิดพลาดทางอิเล็กทรอนิกส์ หรืออุบัติเหตุทาง สังคม เช่น นักบินเกิดบัคล้าง หรืออุบัติเหตุทางการเมือง เช่น ข้อผูกพันแบบโง่เขลา กับรัฐที่สาม ¹

อย่างไรก็ดี ประเทศต่าง ๆ ไม่สามารถจะหยุดยั้งการแสวงหาความมั่นคงจากการ เพิ่มความรุนแรงและจำนวนอาวุธได้ ² ลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดสันติภาพในลักษณะของดุล แห่งความหวาดกลัว (balance of terror) ขึ้น เพราะเมื่อฝ่ายหนึ่งเพิ่มจำนวนอาวุธ จะทำให้รัฐคู่แข่งซึ่งมีความขัดแย้งทางการเมืองอยู่ เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย และจะหาทาง เพิ่มกำลังของตนขึ้นบ้าง จึงเกิดการแข่งขันทางอาวุธ (arms race) ขึ้น ³

¹ Kenneth E. Boulding, "The Prevention of World War III" Legal and Political Problems of World Order, op.cit., p.17.

² Alessandro Corradini, "National Arms Policies and the Message of 1978 and 1982 Special Session on Disarmament", Disarmament: A periodic review of the United Nations, Vol.V No.2, November 1982, p.61.

³ Stephen S. Goodspeed, "The Nature and Functional Organization" second edition, (New York : Oxford University Press, 1967), p.285.

ดุลดังกล่าวจะก่อให้เกิดความมั่นคงได้ก็ต่อเมื่อ เป็นการกระทำของรัฐบาลที่มี เหตุผล และมีความรับผิดชอบ แต่จะไม่มั่นคงหากเป็นการกระทำที่ไร้ความรับผิดชอบต่อปัจเจกบุคคล หรือของกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย หรือมีอุบัติเหตุทางเทคนิค หรือในกรณีที่รัฐบาลที่มีความรับผิดชอบและมี เหตุผล ถูกมหาอำนาจนิวเคลียร์ประเทศหนึ่งประเทศใดที่เป็นศัตรู โจมตีระบบการส่งนิวเคลียร์แบบสายฟ้าแลบ เพื่อมิให้รัฐบาลที่มี เหตุผลนั้นมีโอกาสแก้ไขได้ทัน ¹

การลดอาวุธจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อลดอันตรายของสงครามและลดความตึงเครียดที่จะนำไปสู่สงคราม แต่จุดมุ่งหมายประการสำคัญนอกเหนือจากนั้นก็คือ ลดการสูญเสียทรัพยากรเงินทอง ซึ่งมีความสำคัญต่อเสถียรภาพของโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และมีความจำเป็นต่อปากท้องของประชาชนทั่วโลก

จากการสำรวจในปี 1980 พบว่า ค่าใช้จ่ายในทางทหารทั่วโลกมีถึงประมาณ ปีละ 500 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือตกประมาณคนละ 110 เหรียญสหรัฐฯ ต่อปีต่อมนุษย์ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือเด็ก ในจำนวนนั้นเป็นค่าใช้จ่ายในการค้นคว้าและพัฒนาอาวุธถึงปีละประมาณ 35 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เป็นการขนส่งอาวุธที่ซื้อขายกันทั่วโลกกว่า 26 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และตลอด 30 ปีที่ผ่านมา โลกได้ใช้ผลิตผลทั้งหมดไปในทางทหารแต่ละปีเป็นจำนวน 5-6% ในขณะที่ประชากรทั่วโลกประมาณ 570 ล้านคนเป็นโรคขาดอาหาร 800 ล้านคนไม่รู้หนังสือ 1,500 ล้านคน ไม่เคยได้รับหรือเกือบจะไม่ได้รับการรักษาพยาบาลเลย และเด็กอีก 250 ล้านคน ไม่มีโอกาสจะได้เรียนหนังสือ ²

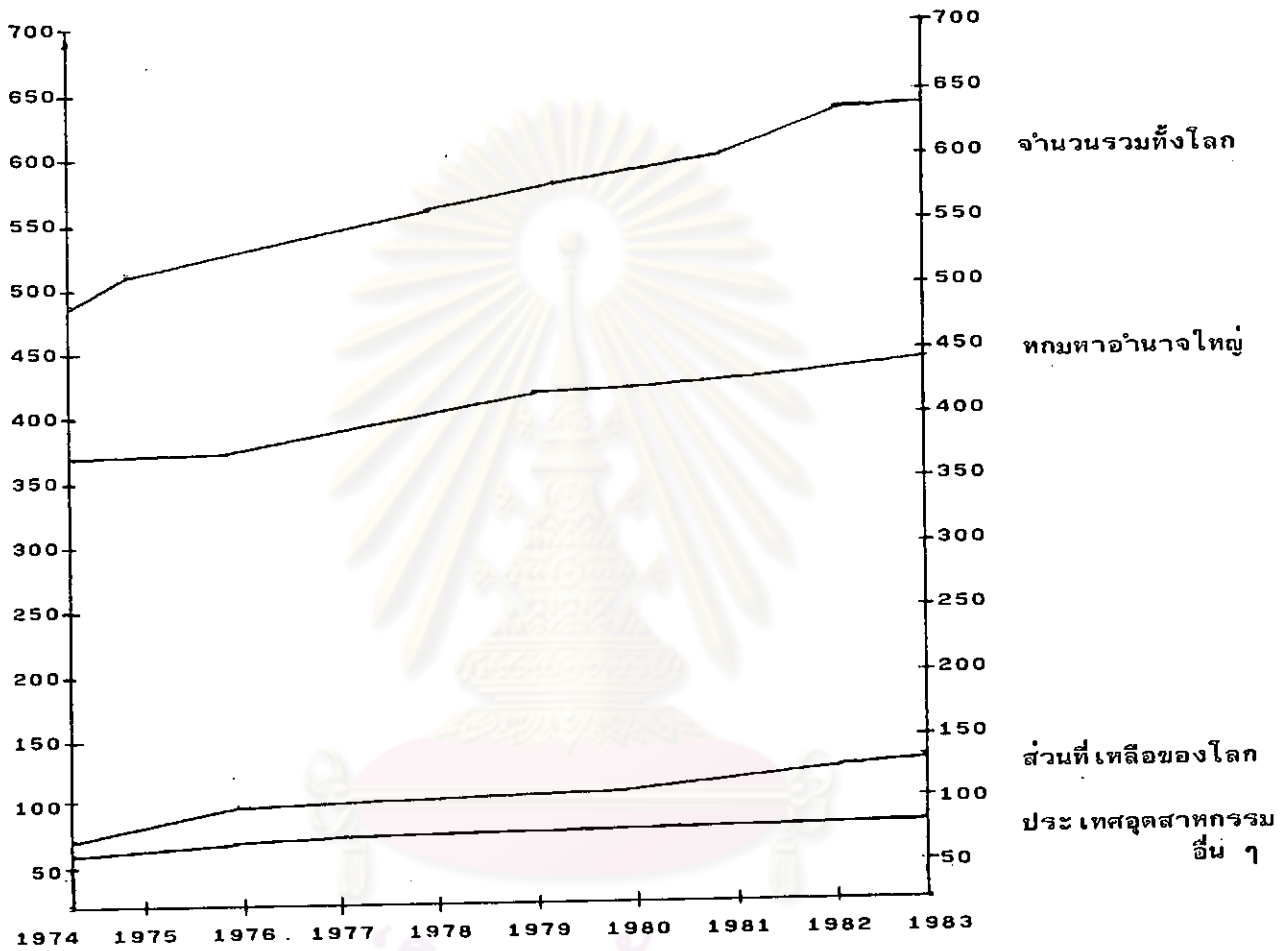
ในจำนวนรายจ่ายทางทหารทั้งหมดประมาณ 70% เป็นของ 6 มหาอำนาจใหญ่ทางทหาร คือ สหรัฐฯ อังกฤษ โซเวียต จีน ฝรั่งเศส และเยอรมันตะวันตก ตามแผนภูมิที่แสดงให้เห็นในรูปที่ 3

¹ P.M.S. Blackett, op.cit., p.564.

² Disarmament Fact Sheets No.21, op.cit.

รูปที่ 3 จำนวนรายจ่ายทางทหารของโลกระหว่าง ค.ศ.1974-1983

พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ที่มา SIPRI Yearbook 1984, Appendix 3A.

จากรูปดังกล่าวจะพบว่า รายจ่ายทางการทหารของโลกในปี 1983 มีกว่า 600 พันล้านเหรียญ ซึ่งหากมีอัตราการเพิ่มขึ้นนี้ต่อไป ก่อนปี 1990 รายจ่ายทางการทหารของแต่ละปีทั่วโลกจะสูงถึง 1,000 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ¹

ดังนั้น หากสามารถลดรายจ่ายเหล่านี้ลงได้ซึ่งการลดอาวุธก็เป็นหนทางหนึ่ง จำนวนเงินเพียง 1 ใน 10 ก็จะสามารถใช้จ่ายแก้ไขความอดอยากขาดแคลนได้ในหลายประเทศทั่วโลก

สหประชาชาติได้ตระหนักถึงความจำเป็นดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยจะเห็นได้จากมติแรกของสมัชชาสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 24 มกราคม 1946 ซึ่งได้วางเป้าหมายการควบคุมการใช้พลังงานปรมาณูให้อยู่ในทางสันติ และต่อมาได้แสดงความเห็นว่า ควรจะนำเงินที่แบ่งออกมาจากรายจ่ายทางการทหาร ซึ่งเป็นผลมาจากมาตรการการลดอาวุธ มาพัฒนาประเทศกำลังพัฒนาโดยผ่านกองทุนลดอาวุธระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา (International Disarmament Fund for Development) ซึ่งเป็นแนวทางในอนาคต²

ความพยายามของสหประชาชาติในเรื่องการลดอาวุธได้ดำเนินมาทุกปีนับแต่สหประชาชาติได้กำเนิดขึ้นมา ดังจะเห็นได้จากทุกปีจะมีมติเกี่ยวกับการลดอาวุธออกมามากมาย (ประมาณ 50-72 มติในแต่ละปี) สมาชิกสหประชาชาติต่างเห็นพ้องถึงหลักการความจำเป็นในการลดอาวุธ แต่ระยะเวลา 40 ปี ของสหประชาชาติ การดำเนินการลดอาวุธดังกล่าวก็มิได้ก้าวหน้าไปเท่าที่ควร ความเห็นแตกแยกยังคงมีอยู่ในแง่ของกระบวนการและกรรมวิธีในการลดอาวุธ คณะกรรมาธิการและคณะกรรมการต่าง ๆ หน่วยงานองค์กร และการประชุมวาระพิเศษถูกตั้งและจัดขึ้น เพื่อแสวงหาวิธีที่สามารถจะยอมรับได้ในการดำเนินการลดอาวุธให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล แต่ทุกประการนั้นก็ไม่สามารถจะผลักดันให้เกิดการลดอาวุธได้อย่างจริงจัง

¹ Disarmament Study Series No.12 (New York : United Nations Centre for Disarmament, Department of Political and Security Council Affairs, 1984), p.16.

² Disarmament Fact Sheets No.12, op.cit.

ความสำเร็จจากการประชุมสมัชชาสหประชาชาติวาระพิเศษครั้งที่ 1 ในเรื่อง การลดอาวุธ (Special Session of General Assembly devoted to Disarmament) ในปี 1978 อันเกิดจากการที่สมาชิกสมัชชาต่างพากันยอมรับว่า การแข่งขันทางอาวุธก่อให้เกิด ความตึงเครียดและความขัดแย้งระหว่างประเทศอย่างมาก รัฐทุกรัฐโดยเฉพาะรัฐที่มีอาวุธ นิวเคลียร์จึงต้องพิจารณาไตร่ตรองหาทางหลีกเลี่ยงการใช้อาวุธนิวเคลียร์และการป้องกัน การเกิดสงครามนิวเคลียร์¹ นั้น ทำให้บรรยากาศของการเจรจาลดอาวุธแจ่มใสขึ้น ทำให้ ตั้งความหวังไว้ว่า การประชุมวาระพิเศษเกี่ยวกับการลดอาวุธครั้งที่สองในปี ค.ศ. 1982 จะ ประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกันนี้อีก

แต่ปรากฏว่าการประชุมสมัชชาในวาระพิเศษในปี 1982 นั้นเอง ประสบกับความ ล้มเหลวชะงักงัน และมีที่ท่าว่าจะถอยหลังลงไปอีก สมัชชาถึงกับแสดงความเสียใจและผิดหวัง ต่อการประชุมในครั้งนั้นเป็นอย่างมาก²

ในปัจจุบัน ปัญหาการลดและควบคุมอาวุธของสหประชาชาติยังคง เป็นเรื่องใหญ่และ น่าสนใจ เพราะ เป็นองค์การที่ใหญ่ที่สุดมีสมาชิกมากที่สุด และมีองค์การดำเนินการที่เกี่ยวกับการลด อาวุธมากที่สุด ความสำเร็จของสหประชาชาติมีอยู่บ้างแต่ก็นับว่ายังไม่สามารถดำเนินการลด อาวุธได้อย่างเป็นขั้นเป็นอันและมีแนวโน้มว่า ปัญหาที่ยังคงไม่สามารถคลี่คลายลงไปได้ในระยะเวลา อันสั้นด้วย

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงความเป็นมาและความพยายามของสหประชาชาติในการลดและ ควบคุมอาวุธ

¹ Final Document of The First Special Session devoted to Disarmament, para.32.

² Disarmament : A periodic review by the United Nations
Vol.5 No.2, November 1982, p.18.

2. เพื่อให้ทราบถึงองค์กรและหน่วยงานของสหประชาชาติที่ทำหน้าที่ในการลดและควบคุมอาวุธ และวิเคราะห์ถึงบทบาทและผลงานขององค์กรและหน่วยงานเหล่านั้น ว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพียงใดในการดำเนินงาน

3. เพื่อทราบและวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการลดและควบคุมอาวุธของสหประชาชาติ มูลเหตุแห่งปัญหาและอุปสรรคนั้น และหนทางแก้ไขที่สหประชาชาติกำลังดำเนินการอยู่ และแนวทางอื่น ๆ ที่เป็นไปได้

4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการวิเคราะห์เรื่องการลดและควบคุมอาวุธสำหรับผู้ที่มีความสนใจต่อไป

สมมติฐาน

ในเรื่องบทบาทของสหประชาชาติในการลดและควบคุมอาวุธนี้ ผู้เขียนมีสมมติฐานว่า ความพยายามของสหประชาชาติในเรื่องการลดและควบคุมอาวุธได้ดำเนินการมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งสหประชาชาติ ปัจจุบันสหประชาชาติได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้เป็นพิเศษ โดยจัดตั้งองค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ จำนวนมากเพื่อทำหน้าที่ในการลดและควบคุมอาวุธ และจัดให้มีการประชุมเป็นประจำทุกปี ความสำเร็จของสหประชาชาติที่เป็นรูปธรรมก็มีหลายเรื่อง แต่อย่างไรก็ดี บทบาทของสหประชาชาติในเรื่องการลดและควบคุมอาวุธยังคงถูกจำกัดอยู่มากโดยอภิมหาอำนาจ หากปราศจากความร่วมมือของอภิมหาอำนาจ การดำเนินการในเรื่องนี้ของสหประชาชาติก็จะประสบอุปสรรคอย่างมาก

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่องบทบาทของสหประชาชาติในการลดและควบคุมอาวุธนี้ ผู้เขียนจะเน้นหนักในช่วงทศวรรษที่ 1970 ถึงปัจจุบัน ซึ่งสหประชาชาติถือว่าเป็นทศวรรษแห่งการลดอาวุธ¹ (Disarmament Decades) และมีผลงานต่าง ๆ ออกมามากมาย อีกทั้งยังเป็น

1

First Decade (1970-1979) by resolution 2602E (XXIV), 1969
Second Decade (1980-1989) by resolution 35/46, 1980.

ระยะเวลาในปัจจุบันอีกด้วย แต่ผู้เขียนก็จะคำนึงถึงการดำเนินงานในช่วงที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ด้วย เพราะจะเป็นเรื่องที่พัวพันกันมายาวนาน

ส่วนในเรื่องของประเภทอาวุธที่จะนำมาวิเคราะห์นั้น ผู้เขียนจะนำเอาอาวุธนิวเคลียร์และอาวุธตามแบบมาเป็นเกณฑ์ เพราะจะเป็นสิ่งที่เห็นถึงอันตรายได้ชัดและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ อาวุธทั้งสองประเภทยังเป็นตัวการสำคัญที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดอย่างมากในปัจจุบัน และเป็นสิ่งที่สหประชาชาติทุ่มเทกำลังเพื่อลดอาวุธนี้อย่างมากที่สุด

ผู้เขียนจะขอนำบทบาทของอภิมหาอำนาจ คือ สหรัฐฯ และสหภาพโซเวียต รวมทั้งประเทศโลกที่สามมาพิจารณาประกอบ เพราะถือว่า ประเทศมหาอำนาจและประเทศโลกที่สามต่างมีบทบาทและอิทธิพลในสหประชาชาติค่อนข้างมากที่สุดในด้านนี้และอุปสรรคทั้งหลายก็มาจากประเทศอภิมหาอำนาจ เป็นเกณฑ์

แนวความคิดที่จะใช้ในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ในเรื่องบทบาทของสหประชาชาติในเรื่องการลดและควบคุมอาวุธนี้ ผู้เขียนจะใช้แนวทางต่อไปนี้ คือ

1. การศึกษากฎบัตรสหประชาชาติ และมติต่าง ๆ ของสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับการลดและควบคุมอาวุธ

2. องค์ประกอบและอำนาจหน้าที่อันจำกัดของสหประชาชาติ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานลดและควบคุมอาวุธขององค์การแห่งนี้

3. ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศอภิมหาอำนาจ หรือการขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศโลกที่สาม เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการลดอาวุธและควบคุมอาวุธของสหประชาชาติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้เขียนจะใช้วิธีดำเนินการวิจัยแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ เช่น หนังสือ บทความทางวิชาการ บันทึกการประชุม มติ สนธิสัญญา ข้อกำหนด คำประกาศ และเอกสารอื่น ๆ ของสหประชาชาติ รายงานของหน่วยงานและองค์กรของสหประชาชาติ ข้อเขียนของผู้ที่เกี่ยวข้องในการลดอาวุธและความเห็นของผู้รู้อื่น ๆ เป็นต้น โดยจะใช้การวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)